

παροξυσμοῦ κττ.) Πβ. *ἀγγελοβλέπω. 3) Βλέπω τὴν ἐρωμένην μου, ἢ ὁποία κατὰ τὴν ὠραιότητα εἶναι ὁμοία πρὸς ἄγγελον GHatzidakis Ἀγγελος und Verwandtes 1.

ἀγγελοκαμαρωμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγελοκαμαρωμένος Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὖς. ἄγγελος καὶ τοῦ καμαρωμένος μετοχ. τοῦ ρ. καμαρώνω.

Ὁ ὡς ἄγγελος ὠραῖος, τὸν ὁποῖον διὰ τοῦτο καμαρώνουν οἱ ἄλλοι: Ἀγελοκαμαρωμένο παιδάκι. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικᾶτος 1.

ἀγγελοκάμωμα τό, ἀμάρτ. ἀγελοκάμωμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὖς. ἄγγελος καὶ κάμωμα.

Πλάσμα, δημιουργήμα ἀγγελικὸν καὶ ἔχον διὰ τοῦτο ἔκτακτον καλλονήν, ἐπὶ ἀνθρώπου: Μιὰν ὁμορφίαν τοῦ παιδοῦ, εἶδ' ἀγελοκάμωμά 'τον εὐτό! οἱ ἀγέλοι θαρρεῖ κανεῖς πῶς τό 'χοννε καμωμένο, δὲ μοιάζει κάματος ἀνθρώπῳ (κάματος = ἔργον).

ἀγγελοκαμωμένος ἐπίθ. Ἀθῆν. Α. Ρουμελ. (Σωζόπολ.) Εὐβ. Ρόδ. Τήλ. κ.ά. ἀγελοκαμωμένος Κεφαλλ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. ἀγγιλουκαμωμένους Θεσσ. Μακεδ. (Καταφύγ.) κ.ά. ἀγιλουκαμωμένους Θράκ. (Αἰν.) Σάμ. κ.ά. ἀγγελοκαμωμένος Παξ. ἀντζελοκαμωμένος Εὐβ. Κάλυμν. Μεγίστ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὖς. ἄγγελος καὶ τοῦ καμωμένος μετοχ. τοῦ ρ. κάνω. Εἰς τὸ ἀγγελοκαμωμένος ἀπεβλήθη τὸ μ κατ' ἄνομ.

Ὁ καμωμένος, ἦτοι ὁ πλασμένος ὡς ἄγγελος, ὁ ὠραῖος εἰς τὴν μορφὴν καὶ εἰς τὴν σωματικὴν ἐν γένει παράστασιν ἐνθ' ἄν.: Ἐδὰ 'φτὸς εἶν' ἀγελοκαμωμένος Ἀπύρανθ. || Ἄσμ.

Πρῶτα θὰ φάη τὰ μάτια μου τ' ἀντζελοκαμωμένα, ὕστερις τὰ φρονδάσια μου τὰ καμπανογραμμένα (ἀντζελοκαμωμένα μάτια=ὠραῖα ὡς τοῦ ἀγγέλου. καμπανογραμμένα=καμπύλα, τοξοειδῆ) Εὐβ.

Ἀγελοκαμωμένη μου, ποῖα βρούσι σὲ ποτίζει καὶ στέκεις πάδα δροσερῇ κι ἀνθεῖς καὶ λουλουδίεις; Ἀπύρανθ.

Καρ' δένους εἶν' οὐ ἀραβᾶς, τριχούλλια ἀσημένια, κι τὰ βονδάκια ποῦ τρανοῦν ἀγιλουκαμωμένα (καρυδένια εἶναι ἢ ἄμαξα, οἱ τροχοὶ ἀσημένιοι καὶ τὰ βόδια ἐξαισίας μορφῆς. Πβ. ἄγγελος Β 2 β) Αἰν.

Ἀγγελοκαμωμένη μου, σγουροξανθομαλλοῦσα Ἀθῆν.

Κ' ἐγὼ παίρνω ὁμορφα κορμιά τ' ἀγελοκαμωμένα Κεφαλλ.

Εἶμαι ψηλός, εἶμαι λυγρός κι ἀγγελοκαμωμένος Ρόδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικᾶτος 1.

ἀγγελοκάμωτος ἐπίθ. Ἀθῆν. Δαρδαν. Ἡπ. Πελοπν. (Αἶγ.) κ.ά. ἀγελοκάμωτος Κεφαλλ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἄγελοκάμωτος Κύθν.

Ἐκ τοῦ οὖς. ἄγγελος καὶ τοῦ ρ. κάνω.

Ὁ πλασμένος ὡς ἄγγελος κατὰ τὴν μορφὴν καὶ τὴν σωματικὴν ἐν γένει παράστασιν, ὁ ἔχων κάλλος ἀγγελικόν,

εὐειδής, ὠραῖος ἐνθ' ἄν.: Ἀγγελοκάμωτο παιδάκι Ἀθῆν. Ὅχον μιὰν ὁμορφίαν τῇ κοπέλλας, ἀγελοκάμωτη θαρρεῖς πῶς εἶναι! Ἀπύρανθ. || Ἄσμ.

Κορίτς' ἀγγελοκάμωτο κ' ἐρωτοπληγωμένο ἔς τὸ παραθύρι τοῦ γυαλοῦ ἐγλυκοτραγουδοῦσε Ἡπ.

Κυρά μ' ἀγγελοκάμωτη, κορμάκι ζαχαρένιο, γιατί βαστᾷς τέτοι' ἀπονιά ἔς ἐμένα τὸν καημένο;

Δαρδαν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικᾶτος 1.

ἀγγελοκατεβασμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγελοκατεβασμένος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. ἄγγελος καὶ τοῦ κατεβασμένος μετοχ. τοῦ ρ. κατεβάζω.

Ὁ οἶονεῖ ἐκ τῶν ἀγγέλων εἰς τὴν γῆν κατελθὼν καὶ διὰ τοῦτο ὦν ὁμοῖος ἀγγέλῳ, εὐειδής, ὠραῖος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικᾶτος 1.

ἀγγελοκατέβατος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγελοκατέβατος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. ἄγγελος καὶ τοῦ ρ. κατεβαίνω.

Ἀγγελοκατεβασμένος, ὁ ἰδ.: Εἶδα 'μορφιά τ' ἀνθρώπου 'τον εὐτή, θαρρεῖ κανεῖς πῶς εἶναι ἀγελοκατέβατος! Κι ἀγελοκατέβατη 'νά ναι κάμμά, θὰ τὸ εὔρουνε ἑκατὸ κουσούρια (ἐλαττώματα). Πβ. οὐρανοκατέβατος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικᾶτος 1.

ἀγγελοκόβω Ἄνδρ. Θράκ. (Σκοπ. Σηλυβρ.) Κωνπλ. κ.ά. ἀγελοκόβω Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Φιλότ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. ἄγγελος καὶ τοῦ ρ. κόβω.

1) Διὰ φωνῶν καὶ κλαυθμῶν καὶ θορυβωδῶν ἐν γένει κινήσεων ἀπομακρύνω τὸν ἄγγελον τοῦ θανάτου ἐμποδίζων οὕτω τὸν μελλοθάνατον νὰ παραδώσῃ τὴν ψυχὴν του καὶ παρατείνων τὴν ἀγωνίαν του μέχρι τῆς μετὰ ὥρας καὶ ἡμέρας ἐπανόδου τοῦ ψυχοπομποῦ ἀγγέλου Ἄνδρ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Κύθν. Κωνπλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Φιλότ.) κ.ά.: Μὴν τῆς μιλῆς νὰ μὴν τὴν ἀγγελοκόψῃς Ἄνδρ. Τὸν ἀγγελοκοφαν κ' ἔζησε ἄλλες δυὸ μέρες Κωνπλ. Ἐχτε βράδ' ἐψυχομάχει, μ' ἀγελοκόφαν το γαῖ ἀκόμα νὰ ξεψυχήσῃ Ἀπύρανθ. Μὴ δοῦ δώσης νερό, γιατί τὸν ἀγελοκόβεις Φιλότ. Ἀγγελοκόπηκε ὁ ἄρρωστος Σηλυβρ. Ἀγελοκομμένο τὸν ἔχουν τὸν ἔρημο καὶ δὲν παραδώνει (δηλ. τὴν ψυχὴν του) Ἀπύρανθ. Ἀγελοκομμένη τὴν ἔχουν ἀπὸ χτε βράδυ καὶ τυραγνίζεται αὐτόθ. || Φρ. Ποῦ νὰ ἀγελοκόβῃσαι! (νὰ βασανίζῃσαι ψυχορραγῶν ἐπὶ μακρὸν χρόνον. Ἀρά) Φιλότ. Συνών. ἀγγελοσκοιάζομαι (δὲ ὁ ἰδ. ἀγγελοσκοιάζω 4). 2) Ἀφαιρῶ τὴν ψυχὴν διὰ βιαίου πλήγματος, ἐπιφέρω αἰφνίδιον θάνατον Θράκ. (Σκοπ.): Φρ. Νὰ σὲ ἀγγελοκόψῃ! (ἐνν. ὁ Χάρως. Ἀρά).

ἀγγελόκομμα τό, Θράκ. (Σηλυβρ. Σκοπ.) κ.ά. ἀγελόκομμα Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγελοκόβω.

Ἡ διὰ φωνῶν καὶ κλαυθμῶν τῶν οἰκείων καὶ παντὸς ἐν γένει θορύβου κώλυσις τοῦ ψυχορραγοῦντος νὰ παραδώσῃ τὴν ψυχὴν του εἰς τὸν ἄγγελον τοῦ θανάτου, ὅστις διακοπτόμενος εἰς τὸ ἔργον του ἀποχωρεῖ καὶ ἐπανερχεται μετὰ ὥρας ἢ ἡμέρας, οὕτω δὲ παρατείνεται ἡ ἀγωνία τοῦ ἐτοιμοθανάτου ἐνθ' ἄν.: Τ' ἀγγελόκομμα δὲν εἶναι καλὸ Σηλυβρ. Ἀς ἤξερεν ἐδὰ κανεῖς κ' εἰπὸ τὸ ἀγελόκομμα

